

KABARET CALIGULA

V první polovině 90. let se na pražském Gymnáziu Jana Keplera pokoušelo několik studentů o vlastní tvorbu. V roce 1992 zamýšlenou dramaturgií *Pána prstenů* ještě nezvládli, teprve o čtyři roky později uvedli na chatě Petráška v Krkonoších svou první premiéru, krátkou frašku *Ovčí stívkvo aneb Mrzáci mezi námi, mrzáci v nás, ženách* a soubor pojmenovali Studio Hlamestyl. Prvním veřejným úspěchem byla inscenace *Jan Hus: Vzkříšení* (premiéra v Žižkovském divadle Jára Cimrmana v dubnu 2000), s níž byli pozváni na celostátní přehlídku Šrámkův Písek. Pokračovali zdařilými i neúspěšnými pokusy o další hry, v roce 2002 se znovuustavili s programovým názvem Kabaret Caligula. Psali a hráli drobné skeče, na konci roku 2004 uvedli druhou celovečerní inscenaci *Hamlet: Prání zabít*, s níž postoupili na loňský Jiráskův Hronov, kde vyvolali zájem publika i ostré kritiky. Na divadelním festivalu ...next wave... pak na podzim získali cenu Objev roku. Už třetí a snad nikoliv poslední derniéru bude mít *Hamlet: Prání zabít* v pražském Paláci Akropolis v neděli

23. dubna, kde by od letoška měli vystupovat pravidelně. Ještě předtím (21. 4.) uvedou k desetiletí souboru v klubu Cross několik skečů. Hrají výhradně vlastní texty. Jako své hlavní inspirační zdroje uvádějí hongkongské akční filmy a filmy s Arnoldem Schwarzeneggerem, seriály *Černá zmije* a *Monty Pythonův létající cirkus*, počítačové hry *Xenon 2: Megablast* a *Heroes Of Might And Magic III* a také pornoherečku českého původu Sylvii Saint. S průměrem šesti mrtvol na hru se prý pravděpodobně řadí mezi jedno z nejkruťějších činoherních divadel na světě, v jejich patnácti inscenacích bylo na scéně zavražděno celkem 89 postav. Soubor tvoří Štěpán Benyovszký, Tadeáš Petr, Eva Pospíšilová, Michal Rydlo, Kateřina Slavíková, Jakub Tlapák, Ondřej Gabriel a Lukáš Rumlena. Se dvěma posledně jmenovanými jsme k ukázkám ze hry *Hamlet: Prání zabít* připravili krátký rozhovor. Podrobné informace o divadle najdete na internetových stránkách www.kabaretcalgula.com.

ZDENKO PAVELKA

IS O divadlo jste se začali pokoušet na gymnáziu před deseti lety. Co vás drží takovou dobu pohromadě? Společný pocit viny za tolik mrtvol na jevištích?

Ondřej Gabriel: Spíše společná touha přidávat nové a nové mrtvoly. Víte, když člověk jako my nemůže z určitých právních důvodů zabít v reálném životě, snaží se to nějakým způsobem kompenzovat – a my jsme si vybrali divadlo. Samozřejmě, že z hlediska soudržnosti našeho souboru hrají svou roli i jakési to přátelství, vzájemná náklonnost, společné umělecké preference a podobné podružnosti. V poslední době i jednotné souborové tetování.

IS Vy věříte v léčivou sílu umění? Že zobrazené, demonstrováné násilí diváka očistí a on jde z krvavé podívané smířen se světem, připraven milovat, odpouštět, chovat se slušně?

Lukáš Rumlena: Popravdě spíš doufáme, že nějakému divákovi po představení rupne v kouli, vezme obouruční meč, porube pár lidí a my se konečně pořádně proslávi-

Lukáš Rumlena a Ondřej Gabriel.

me. Jestli naše hry někoho vyléčí, tak nám to rozhodně nevádí. Terapie je přidaná hodnota.

IS Že z těch krvavých frašek rupne v kouli vám, se nebojíte? To tetování...

Ondřej Gabriel: Nebojíme, ale někteří lidé se začínají bát nás. Malý příklad z poslední doby. Jeden člen našeho souboru si domlouval velmi slibně vypadající rande – v podstatě to byla skoro tutovka – a ve snaze zvýšit svou atraktivitu upozornil dotyčnou na naši divadelní činnost a na naše webové stránky. Následně mu přišla e-smeska, ve které byla mezi standardní ženské kecy jako „Nemá to cenu...“ a „Jsi milý chlapec, ale...“ vsunuta věta: „A hlavně jsem se dívala na ty vaše stránky a myslím si, že všichni potřebujete terapii.“ To je krásná ukázka diváckého strachu.

Lukáš Rumlena: Co se tetování týče, původně mělo být vytetované logo souboru exkluzivní výsadou členů Kabaretu Caligula, ale v poslední době se množí nadšenci z řad našich diváků, kteří si jej nechávají vytetovat také. A my jsme rádi, že to konečně výraz zod-

Foto Jan Něvold

povědného přístupu k public relations.

IS Trochu se vás možná bojí i divadelní profesionály – v Hronově jste se dozvěděli, že uctíváte kult síly a hodnotový nihilismus, dokonce že sympatizujete s fašismem. To už je silnější kafe než jedna vyděšená holka a nějakou srandičkou to nepláchnete.

Lukáš Rumlena: My jsme ten Hronov spláchnli především srandičkou se symbolickým rozspáním popela mrtvého ministra kultury Pavla Dostála po hronovském jevišti. Kolem toho byla spousta zlé krve, ale setkali jsme se i se dvěma lidmi, kteří mrtvého ministra znali osobně, a ti nám tvrdili, že by se

naším kouskem určitě dobře bavil. Ono to celé bylo myšleno především jako pocta černému humoru, s nímž Dostál čelil blížící se smrti. A také jako výsměch těm celebritám všeho druhu, které pak na jeho úmrtí mediálně parazitovaly.

Ondřej Gabriel: Matně si vzpomínám, že větu o hodnotovém nihilismu a sympatiích k fašismu pronesl umělecký šéf Mahenovy činohry v Brně pan Korčák. Z toho jsme usoudili, že nás nemá rád a tím pro nás přestal existovat. Profesor Císař z DAMU nás hodnotil kladně, ale vytkl nám, že chceme diváky ubavit k smrti. Nevím, jaké má o své smrti představy pan profesor, ale mně se taková zábavná smrt zdá být nejlepší ze všech smrtí na celém světě.